

Arrest

nr. 175 877 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2016 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 15 april 2016 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 16 april 2016 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing en luidt als volgt:

[...] In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.10.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander. is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).'

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat zij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat zij in Duitsland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met betrokkene.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- inschrijvingsbewijs in Tilburg dd. 14.07.2015*
- brief 'toekenning van het burgerservicenummer' dd. 14.07.2015 met bijlagen*
- uittreksel uit de basisregistratie personen (BRP) dd. 14.07.2015*

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon inderdaad in Nederland ingeschreven was. Echter, uit deze gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de referentiepersoon nooit is uitschreven naar Nederland.

Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens niet dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland woonachtig waren. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. Verder blijkt ook uit het administratief dossier dat de betrokkene niet werden gedomicilieerd in Nederland; maar dat zij de hele tijd woonachtig waren in België.

De referentiepersoon kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7,§2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "de bepalingen van" richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft volgende uiteenzetting bij haar middel:

"[...] Verzoekster heeft de Marokkaanse nationaliteit doch verblijft reeds geruime tijd, samen met haar echtgenoot, in België. Het echtpaar verblijft bij hun zoon en schoondochter.

Op 16.10.2015 deed verzoekster dan ook een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster echter dd. 15.04.2016 de beslissing dd. 16.04.2016 ontving waarbij haar verblijf geweigerd werd.

Dat het manifest om een onredelijke beslissing gaat.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Burger van de Unie. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis §2, 4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft die begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis §2, 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Om het burgerschap van de Unie van de referentiepersoon vast te leggen werd er beroep gedaan op artikel 21VWU en richtlijn 24/38/EG.

Dat de bestreden beslissing de weigering als volgt motiveert:

"Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie"

Dat de motivering van DVZ geenszins aanvaard kan worden.

Artikel 7 'verblijfsrecht voor meer dan drie maanden' van de richtlijn 2004/38/EG leest als volgt:

"1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is,

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of 29.6.2004 NL Publicatieblad van de Europese Unie L 229/39 c) — indien hij is ingeschreven aan een particuliere dan wel openbare instelling die door het gastland overeenkomstig de wetgeving of administratieve praktijk is erkend of wordt gefinancierd, om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen; en — indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, en hij de bevoegde nationale autoriteit, - door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze -, de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen

beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociaalebijsstandsstelsel van het gastland; of d) indien hij een familielid is van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c) en hij deze burger begeleidt of zich bij hem voegt.

2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c).

3. Voor de toepassing van lid 1, onder a), behoudt een burger van de Unie die niet langer werknemer of zelfstandige is, in de volgende gevallen zijn status van werknemer of zelfstandige: a) hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt; b) hij bevindt

zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven; c) hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst voor minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft de status van werknemer ten minste zes maanden behouden; d) hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van de status van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

4. In afwijking van lid 1, onder d), en lid 2, geldt het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie die valt onder lid 1, letter c), alleen voor de echtgenoot, de geregistreerde partner in de zin van artikel 2, lid 2, onder b), en kinderen die ten laste komen. Artikel 3, lid 2, is van toepassing op rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn die ten laste komen van de burger van de Unie en op die van zijn echtgenoot of geregistreerde partner."

Artikel 6 van de richtlijn 2004/38/EG voorziet erin dat een burger van de Unie het recht heeft om in een andere lidstaat te verblijven zonder enige voorwaarden of formaliteiten voor een periode van maximum drie maanden, dit is eveneens van toepassing op de familieleden die zich bij de burger van de Unie voegen. Pas wanneer de drie maanden verstreken zijn moet er aan de voorwaarden van artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG worden voldaan.

De bestreden beslissing stelt dat er uit de gegevens niet blijkt of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Verzoekster heeft wel degelijk alle bewijsstukken neergelegd waaruit blijkt dat referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer door zich te vestigen in Nederland. Artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG stelt dat referentiepersoon het recht heeft om meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven wanneer de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, dit is in casu het geval.

Er kan worden vanuit gegaan dat Nederland een verblijfsrecht heeft toegekend aan referentiepersoon, daar er een burgerservicenummer werd toegekend en deze werd geregistreerd.

De bestreden beslissing stelt ook dat verzoekster niet bewezen heeft dat zij daadwerkelijk op hetzelfde adres in Nederland woonde met de referentiepersoon. Verzoekster verblijft illegaal in België, zij bevond zich dan ook in de onmogelijkheid om zich te laten registreren in Nederland. Verzoekster is daadwerkelijk mee naar Nederland verhuist, zij is namelijk afhankelijk, op alle gebieden, van de referentiepersoon. Een gebrek aan bewijs hiervan is het louter gevolg van de illegale situatie waarin zij verkeert.

Referentie voldoet dus aan de voorwaarden neergeschreven in artikel 6 van de richtlijn 2004/38/EG, en kan zich dus beroepen op het burgerschap van de unie zoals voorgeschreven in artikel 20 VWEU.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat in toepassing van het artikel 39/79 van de wet dd. 15.12.1980 de indiening van onderhavig beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de maatregel schorst. [...]"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden bijlage 20 kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin wordt opgeworpen dat het manifest om een onredelijke beslissing gaat en dat de motivering geenszins kan worden aanvaard, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Verzoekster betoogt dat de motivering van de bestreden bijlage 20 geenszins kan worden aanvaard. In het kader van haar ondersteunend betoog dienaangaande, stelt verzoekster dat inzake haar verblijfsaanvraag *"in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing [zijn]"*. Zij geeft in deze aan dat de referentiepersoon – middels een toepassing van artikel 21 van het VWEU en de richtlijn 2004/38/EG – dient te kunnen worden beschouwd als een burger van de Unie en dat aldus artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, niettegenstaande de Belgische nationaliteit van de referentiepersoon, toepassing dient te vinden.

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat huidig dossier wordt gekenmerkt door een kluwen aan verscheidende rechtsgronden, op basis waarvan de verblijfsaanvraag zou geschieden. Zo merkt de Raad op dat op de zogenaamde bijlage 19ter – d.i. het bewijs van indiening van een aanvraag gezinshereniging – werd aangegeven dat de aanvraag geschiedde op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, het begeleidend schrijven van de advocaat van verzoekster dan weer melding maakt van een verblijfsaanvraag conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet – waarbij zij aangeeft dat hoewel gezinshereniging van ouders met een Belgische referentiepersoon conform laatstgenoemde wetsbepaling niet langer mogelijk is, doch deze wetsbepaling buiten beschouwing dient te worden gelaten indien de voornaamste rechten van de referentiepersoon als burger van de Unie in het gedrang worden gebracht – en zich tevens een schrijven van de gemeente in het administratief dossier bevindt waarin gewag wordt gemaakt van een verblijfsaanvraag conform artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet. Ter terechtzitting wordt hieromtrent door de partijen geen duidelijkheid verschaft. Wat er ook van zij, stelt de Raad vast dat zowel de bestreden bijlage 20 als het verzoekschrift vertrekken vanuit de veronderstelling dat de aanvraag geschiedde op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet juncto artikel 21 van het VWEU, zodat de Raad de beslissing in voormeld kader zal toetsen.

2.5. Wat betreft artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet, dat naar het oordeel van verzoekster in eerste orde van toepassing is, merkt de Raad op dat de eerste zinsnede van deze bepaling luidt als volgt: *"als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd"*. Voor wat betreft het begrip *"burger van de Unie"*, stelt artikel 40, §2 van de Vreemdelingenwet als volgt: *"voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk"*.

Voormelde wetsbepalingen vinden hun grondslag in de richtlijn 2004/38/EG, waarbij dient te worden opgemerkt dat de nationale bepalingen richtlijnconform dienen te worden geïnterpreteerd. Dienaan-

gaande is het derhalve relevant voormelde richtlijn, en de interpretatie hiervan door het Europees Hof van Justitie, mee in de huidige overweging te betrekken, teneinde te oordelen of verzoekster zich kan beroepen op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zoals zij meent te kunnen doen. De Raad merkt hierbij op dat het artikel 3, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en dienst familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Gelet aldus op het gegeven dat artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG aangeeft dat deze enkel van toepassing is ten aanzien van een burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit – waarbij verzoekster, d.i. het familielid afkomstig van een derde land, voor de toepassing van de bepalingen van voormelde richtlijn afhankelijk is van de toepassing hiervan op de referentiepersoon, daar de richtlijn geen autonome rechten verleent aan derdelanders (zie HvJ 8 november 2012, C-40/11, Iida, punt 66 en HvJ 8 mei 2013, C-87/12, Ymeraga en Ymeraga-Tafarshiku, punt 34) – dient te worden vastgesteld dat in casu de referentiepersoon een Belgische onderdaan is, die zich tevens op het Belgische grondgebied bevindt. Aldus betreft de situatie van de referentiepersoon niet een bij artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG voorziene situatie. Het Europees Hof van Justitie heeft in deze ook reeds klaar en duidelijk gesteld dat *“uit een letterlijke, een systematische en een teleologische uitlegging van richtlijn 2004/38/EG blijkt dat daarop geen afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie, in de lidstaat waarvan de burger de nationaliteit heeft, kan worden gefundeerd”* (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O.B. t. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, punt 37).

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt genoegzaam dat verzoekster zich niet kan baseren op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet – dat een omzetting vormt van de richtlijn 2004/38/EG en dat richtlijnconform dient te worden geïnterpreteerd – om enig verblijfsrecht in haren hoofde te kunnen doen vaststellen. Immers heeft het Europees Hof van Justitie duidelijk aangegeven dat voormelde richtlijn niet voor dergelijk doeleinde kan worden aangewend. Een schending van artikel 40bis kan dan ook niet worden weerhouden. Losstaand van de vaststelling dat de richtlijn 2004/38/EG reeds werd omgezet in de nationale rechtsorde en verzoekster niet voorhoudt dat deze omzetting incorrect zou zijn – een vaststelling die ertoe leidt dat verzoekster zich hoe dan ook niet rechtstreeks kan beroepen op *“de bepalingen van de richtlijn 2004/38EG”* – kan ook geen schending van de richtlijn 2004/38/EG worden weerhouden.

2.6. Hoewel de situatie van verzoekster – waar zij gezinsherenging beoogt met een burger van de Unie, die verblijft in dezelfde lidstaat als deze waarvan hij de nationaliteit bezit – aldus niet onder het secundaire Europese recht kan ressorteren, werd in de bestreden beslissing terecht getoetst of verzoekster een afgeleid recht kon verwerven op basis van (artikel 20 en) artikel 21 van het WVEU. Als staatsburger van een lidstaat heeft de referentiepersoon immers de status van burger van de Unie volgens artikel 20, lid 1, WVEU, zodat hij zich, ook ten opzichte van de Belgische autoriteiten, kan beroepen op de bij die status horende rechten, met name op het recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten, zoals verleend door artikel 21 WVEU (zie o.m. HvJ 10 juli 2008, C-33/07, Jipa; HvJ 5 mei 2011, C-434-09, McCarty). Afgeleid uit deze bekommernis om het effectieve genot van de voornaamste rechten verbonden aan het burgerschap van de Unie te garanderen, kunnen aldus de artikelen 20 en 21 van het WVEU zich ertegen verzetten dat aan een familielid die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht wordt geweigerd door de lidstaat, waarvan de referentiepersoon tevens de nationaliteit bezit. Hierbij dient te worden opgemerkt dat, van zodra vaststaat dat de artikelen 20 en 21 van het WVEU de lidstaten ertoe nopen een afgeleid verblijfsrecht te voorzien voor een familielid van een burger van de Unie, waarbij deze laatste verblijft in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, de voorwaarden voor dergelijk afgeleid verblijfsrecht in beginsel niet strenger mogen zijn dan die welke richtlijn 2004/38 verbindt aan de toekenning van een dergelijk verblijfsrecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit te vestigen. Wanneer aldus vaststaat dat een afgeleid verblijfsrecht zich in voormelde situatie opdringt, zullen de voorwaarden voor dit verblijfsrecht – hoewel dit recht, gelet op het gestelde in punt 2.5., zijn grondslag niet rechtstreeks vindt in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet – inhoudelijk op een minstens gelijkwaardige wijze moeten worden beoordeeld als deze voorzien in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

2.7. Gelet op bovenstaande, dient in casu aldus vooreerst te worden vastgesteld of verzoekster heeft aangetoond zich te bevinden in een situatie, waarvan het Europees Hof van Justitie heeft aangegeven

dat de artikelen 20 en 21 van het VWEU de Belgische overheid ertoe verplichten in een afgeleid verblijfsrecht voor verzoekster te voorzien. In de bestreden bijlage 20 werd, wat dit betreft, op pertinente wijze verwezen naar het arrest van het Europees Hof van Justitie van 14 maart 2014 (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O.B. t. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel), waarin de krijtlijnen werden uiteengezet omtrent de situaties waarbinnen de voornaamste rechten verbonden aan het Europees burgerschap de lidstaten ertoe noopt een afgeleid verblijfsrecht te verschaffen aan derdelanders familieleden van een burger van de Unie, die verbleven heeft in een andere lidstaat dan de zijne, doch thans opnieuw verblijft in dezelfde lidstaat als deze waarvan hij de nationaliteit bezit, zoals in casu.

Luidens voormelde rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, is – opdat de artikelen 20 en 21 VWEU een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders familieleden afdwingen – vereist dat het daadwerkelijk verblijf van de burger van de Unie in het gastland (d.i. in casu Nederland) van die aard is geweest dat hij in staat is gesteld in die lidstaat een gezinsleven op te bouwen of te kunnen bestendigen krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2 of artikel 16, leden 1 en 2 van richtlijn 2004/38/EG. Enkel in dergelijk geval, dreigt er zich immers een belemmering van de voornaamste rechten verbonden aan het burgerschap van de Europese Unie voor te doen, met name dat de burger van de Unie zich ervan zou kunnen weerhouden de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit te verlaten, omdat hij geen zekerheid heeft dat hij na zijn terugkeer naar het land van herkomst in gezinsverband kan blijven samenleven (HvJ 11 december 2007, C-291/05, Eind en HvJ 23 september 2003, C-109/01). In concreto impliceert dit voor verzoekster wiens Belgische schoondochter als referentiepersoon geen duurzaam verblijfsrecht in Nederland heeft genoten, dat het verblijf van haar schoondochter in Nederland diende plaats te vinden krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden van artikel 7, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG, wat aldus impliceert dat verweerder in casu diende te toetsen of de door verzoekster overgemaakte stukken een afdoende bewijs vormden van een verblijf van de referentiepersoon in Nederland als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dan wel als student. Enige verwijzing van verzoekster in haar verzoekschrift naar de mogelijkheid van een burger van de Unie om minder dan drie maanden te verblijven in een gastlidstaat, d.i. een verblijf krachtens artikel 6 van de richtlijn 2004/38/EG, is dan ook niet relevant.

2.8. Verzoekster maakte bij haar verblijfsaanvraag, in verband met het verblijf van de referentiepersoon in Nederland, volgende stukken over:

- een inschrijvingsbewijs in Tilburg;
- een brief inzake de toekenning van het burgerservicenummer, vergezeld van bijlagen;
- een uittreksel uit de basisregistratie personen.

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat *“er vanuit [kan] worden gegaan”* dat Nederland de referentiepersoon een verblijfsrecht toekende als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, omdat hem een burgerservicenummer werd toegekend en hij tevens aldaar werd geregistreerd. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat verzoekster geenszins verduidelijkt waarom uit de enkele toekenning van een burgerservicenummer en een registratie noodzakelijkerwijze voortvloeit dat de referentiepersoon krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden van artikel 7, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG in Nederland heeft verbleven. Verzoekster kan zich er in deze niet toe beperken zulks louter te poneren, doch dient tevens duidelijk uit te leggen waarom verweerder niet in redelijkheid kon stellen dat uit de overgemaakte stukken *“[niet] blijkt of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft”*. Ook de loutere overtuiging van verzoekster dat de overgemaakte stukken *“wel degelijk”* aantonen dat de referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van het vrije verkeer door zich in Nederland te vestigen, volstaat niet. Deze overtuiging getuigt weliswaar van een andere appreciatie van de gegevens van de zaak dan die van verweerder, doch het onderzoek van deze andere beoordeling noopt de Raad tot een opportuiniteitsonderzoek, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

2.9. De Raad kan verder ook enkel vaststellen dat een lezing van de voorgelegde stukken geen verheldering brengt aangaande de aard van het verblijf van de referentiepersoon in Nederland. Hoewel de Raad als dusdanig uit de stukken kan afleiden dat de referentiepersoon in Nederland heeft verbleven, een vaststelling die verweerder in de bijlage 20 an sich ook niet betwist, kan verzoekster niet ontkennen dat geen enkel van deze stukken enige verwijzing bevatten naar een verblijf in Nederland in de hoedanigheid van werknemer/werkzoekende/zelfstandige, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of student. Gelet op bovenstaande rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, is het

kunnen vaststellen van de precieze aard van het verblijf in het gastland, evenwel determinerend teneinde de verplichting om te voorzien in een afgeleid verblijfsrecht voor de derdelander te bepalen. Verzoekster leek hiervan ook niet onwetend, daar zij in haar begeleidend schrijven bij haar verblijfsaanvraag, zelf gewag maakt van een verblijfsrecht, afgeleid uit artikel 21 van het WVEU. De Raad merkt er in deze op dat verzoekster in plaats van vage bewijzen voor te leggen, waaruit zonder meer vaststellingen zouden moeten worden afgeleid, ervoor had kunnen opteren in een begeleidend schrijven de verblijfsreglementering in Nederland te duiden en verduidelijking te verschaffen aangaande de gevolgtrekkingen die uit de toekenning van het burgerservicenummer en de registratie kunnen worden gemaakt. De Raad kan evenwel enkel herhalen dat verzoekster ervoor opteerde haar verblijfsaanvraag enkel te onderbouwen met de overgemaakte stukken, die op zichzelf geen enkele verheldering verschaffen aangaande de aard van het verblijf van de referentiepersoon in Nederland. Het komt noch aan verweerder, noch aan de Raad toe het initiatief te nemen deze verduidelijkingen – en eventuele gevolgtrekkingen – alsnog te onderzoeken. De Raad kan verder ook enkel vaststellen dat verzoekster niets inbrengt tegen het motief dat de referentiepersoon in het Rijksregister nooit is uitgeschreven naar Nederland.

Aldus toont verzoekster met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder op onredelijke of incorrecte wijze heeft gehandeld, door te oordelen dat het louter op basis van de overgemaakte stukken niet duidelijk is in welke hoedanigheid de referentiepersoon verbleef in Nederland. Dit motief is reeds schragend genoeg om de bestreden bijlage 20 te dragen, daar de noodzaak om op grond van de artikelen 20 en 21 van het WVEU te voorzien in een afgeleid verblijfsrecht voor verzoekster enkel bestaat indien kan worden vastgesteld dat de burger van de Unie op bestendige wijze heeft verbleven in Nederland, quod non in casu.

2.10. Waar verzoekster nog kritiek uitoefent op het motief dat niet is aangetoond dat zij en de referentiepersoon daadwerkelijk gezamenlijk in Nederland hebben verbleven en aldus aldaar een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd, merkt de Raad op dat dit een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekster erkent geen bewijzen te hebben voorgelegd van een samenwonen tussen haarzelf en de referentiepersoon in Nederland, waarvoor zij haar onwettige verblijfssituatie in Nederland ter rechtvaardiging inroept. Het loutere gegeven dat verzoekster op onwettige wijze in Nederland verbleef, kan haar evenwel niet ontslaan van de vereiste om aan te tonen dat de referentiepersoon tijdens haar daadwerkelijk verblijf in Nederland werd begeleid door verzoekster. Er anders over oordelen zou impliceren dat een vreemdeling zich vrijgesteld zou zien van te leveren bewijzen, louter omwille van zijn niet-conformereren aan de verblijfsreglementering. De Raad merkt in deze nog op dat in de bestreden bijlage 20 ook niet werd gesteld dat het bewijs enkel kon worden geleverd middels een domiciliëring in Nederland. Het argument dat verzoekster en de referentiepersoon niet samen gedomicilieerd werden in Nederland, dient te worden gekaderd in de vaststelling van verweerder dat geen enkel bewijs werd overgemaakt van een gezinsleven dat werd opgebouwd of bestendigd in Nederland, waarbij ook op basis van de voor verweerder beschikbare informatie geen indicaties dienaangaande bestaan, doch integendeel blijkt dat zij de gehele tijd officieel woonachtig waren in België. Aldus kon verzoekster tevens overige bewijsstukken van een gezamenlijk gezinsleven in Nederland aanbrengen, quod non in casu.

2.11. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van de *“bepalingen van”* de richtlijn 2004/38/EG wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.12. Zoals hierboven reeds uiteengezet, toont verzoekster niet aan dat verweerder de overgemaakte stukken niet correct zou hebben beoordeeld, noch blijkt dat verweerder in gebreke is gebleven bepaalde bewijsstukken in rekening te nemen. Aldus blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de bestreden bijlage 20 trof, zonder deze op behoorlijke wijze te hebben voorbereid. Verzoeksters louter theoretische uiteenzetting doet hieraan geen afbreuk. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA